

lenec. Prisegala bi bila, da je najsolidnejši mladenič celega mesta: a sedaj so videle, kakor Esopova lisica, da je grozdje previsoko zanje; in da ne bi bile osramočene, ker niso mogle do njega, rekle so, da je prekislo. Ko so tako tiščale vse skupaj glavice in se držale z rokami za ramena, kot bi v „šternico gledale“, niso zapazile, da se je lahno mimo njih prizibal parček dveh drsalk, ki sta brzeli po ledu kakor dva metuljca pomladi po pisanem travniku. Adelica in Julka sta se vodili za roke, obe jednako odeti v lepi jopici, obrobljeni z belim krznom in s krožčastima plavima čepicama z belim čopom. Lasje so padali v dolgih, debelih kitah po hrbtu ter se končavali v svileni višnjevo petljo.

Uprav tedaj, ko sta ti dve šinili mimo zborujoče dekliške gruče, prav takrat je bila izrečena trda sodba, da je dr. Dolenec pijanec. Res, da Adelica ni vedela namena in pomena pogovora, vendar je z nekim prirodnim ženskim instinktom takoj slutila, kam so naperjene te besede. Julko je stisnila tesneje za roko in se pognala v jačjih sunljajih po ledu. Takrat je pa zašumelo med drugimi: „Jej, jej — Adelica!“

Razprhnile so se kot vrabci, če vržeš v proso kamen. Ali kakor ti so se tudi one kmalu zopet zbrale, in Sežunova Mici je že skovala načrt, kako bi jo jezile. „Za mano!“ Zasičale in zahrstele so smuče pod drobnimi nogami, in vse so se peljale Adelici nasproti, ki se je vračala z Julko z drugega konca. Mici je ulovila Adelico za roko, da sta se zavrteli krog nje Julka in Ada, druge pa so zašumele v loku krog vseh treh ter se poredno veselile kakor vaški paglavčki, če imajo na

sredi fanta iz tuje vasi, pa jim neče povedati, čegav da je.

„Adelica, častitam, častitam!“ hitela je Mici in ji stiskala roko. Med tem se je poredno muzala.

„Da se nismo ponesrečili? Hvala lepa. Saj je bilo res nevarno!“

„Toda zmage, zmage, Adelica, na teh ti častitam še prav iskreno!“

„Kake zmage?“

„Nikar se ne potaji, saj vemo — ti si tičica!“

Adelica je gledala odkritosrčno z lepimi očmi, v katerih ni bilo sledú o najmanjši

hinavščini. Zato ponovi: „Res, da ne vem, kaj misliš!“

„Če nečeš vedeti, seveda ti moram povedati: Če si dr. Dolenec zate nogo zlomi, to je menda vendar dosti velika zmaga?“

Adelici je izginila vsa kri z obraza, prav majčkeno so ji zatrepetale mišice na licu — in nič ni odgovorila. Pomagala ji je Julka, ki je sicer že vedela to od dr. Rusa, a ni hotela Adelici povedati.

„Saj si je ni zlomil. Nekoliko je zvita, dr. Rus menda dobro vé.“

„Julka, tega mi nisi povedala.“ Adelica jo je vprašala z glasom, v katerem je trepetala osuplost, strah, bolest. Premagovala se je, zmagala pa ni. Odšla je z Julko takoj z leda na veselje in zabavo nevoščljivim vrstnicam, ki so se veselile, da so žalile to nedolžno srce. In Mici je trdila tovarišicam, da tako zaljubljena že pol veka ni bila nobena ženska na svetu, kakor je ta Rovanova Adelica.

Julka in Adelica sta šli nemo proti domu. Druga druge sta se tesno oprijemali, kakor bi hoteli po gorkoti, ki je prihajala iz sklenjenih rok, iz nemirne krvi — potožiti druga drugi srčne bolečine. Prva je pretrgala molk Julka in tolažeč Adelico govorila:

„Nič se ne boj! Saj ni hudega! Te so ti nalašč nagajale, saj jih pozna!“

„Julka, ali si čula, kaj so prej govorile, ko sva se mimo njih drsali?“

„Nekaj sem slišala. Beži! Grdo opravljanje in obrekovanje!“

Adelica je nagnila glavico na Julkino lice, kot jo upogne rahel cvet, katerega zmoči prvič hudourni ploha. Vzdihtila je: „Oh, kako sem nesrečna!“ Prvič je tako vzdihtila v življenju, prvič začutila v življenju tisto nesoglasje v

Slikal Ad. Eberle.